

Pieter toch

Ik leerde Pieter kennen in 1983. Ik dacht dat hij in Grave op Uitkijk 1 terecht kwam. In Grave zaten wij op een instituut voor blinden en slechtzienden. De groepen waarop wij zaten hadden ieder een eigen naam. Onze wegen kruisten elkaar nogal eens tot en met woensdag 7 december jl.

Van het reizen van Grave naar Nijmegen, we zaten ieder op een school buiten het instituut in 1985/1986, tot het reizen naar huis.

In 1986 verliet ik Grave om in Tilburg verder te gaan studeren, maar daar bleef het niet bij. We kregen ieder verkering met de tweelingzussen die inmiddels in Vught woonden. Dit keer was het (letterlijk) en figuurlijk op en neer naar Vught. Begin 1987 kwam ik terecht bij het Robbert Coppenshuis in Vught en ja hoor. Een jaar later kwam Pieter ook. Zo werden we in 1988 lid van dezelfde schaakclub, De Vughtse Toren. Maar hier bleef het niet bij. Ook op het Wildpleintje in 1989 kwamen we elkaar regelmatig tegen omdat we daar alle twee woonden. Pieter alleen en ik met mijn toenmalige vriendin Anja. Zo werden we samen ook lid van de Eerste Goirlese Schaakclub in 1989. Pieter ging in 1991 bij de DSW werken en daar kwam ik ook terecht in 1992 zodat we ook daar elkaar regelmatig zagen en soms ook samen aten tussen de middag. In 1996 kwam ik voor een test en trainingstraject terecht bij Povaam in de Beneluxlaan en ja hoor, drie keer raden wie daar ook terecht kwam? Pieter natuurlijk. Pieter had in die tijd vaak een vrij grote asbak staan in de vorm van een ruit en wij waren altijd verbaasd als deze nog heel was. Een keer erop lag er inderdaad een stuk af, dat was Pieter. In 1997 ging ik bij de Twern werken en ook daar poogde Pieter binnen te komen in 2001. Helaas werkte de hulpmiddelen niet die hij nodig had op de centrale aldaar.

Latere ontmoetingen waren er bij de NSVG (een schaakvereniging voor blinden en slechtzienden) vanaf 2005. Een aantal jaren later waren we beiden eigenaar van een webshop, samen lesgeven aan de jeugd in Goirle. In 2015 zijn we nog samen naar Blankenberghe geweest voor het open Belgisch schaakkampioenschap. De laatste keer de olympiade in Macedonië in 2017.

De laatste jaren hadden we beduidend minder contact, maar Pieter was altijd wel in voor een belletje. Vanaf zijn ziekteperiode werd dat minder. Toen was het mijn beurt om zelf met hem contact te leggen.

Zo was ik afgelopen zomer op een woensdagmiddag naar de Hazelaar gekomen om hem een verrassingsbezoek te brengen, maar helaas bleek hij bij het Erasmus in Rotterdam te zijn.

In november kwam ik te weten dat de perspectieven voor Pieter een stuk minder rooskleurig waren na een lang gevecht. Om een lang verhaal te

kort te maken hebben wij afscheid genomen op woensdag 7 december jongstleden. Ik vroeg je nog, "Pieter, zien we elkaar nog?" Waarop hij volmondig 'ja', antwoordde. Ik ging met een rotgevoel weg omdat ik wel in de gaten had dat dit niet lang meer ging duren.

Op de nacht van donderdag op vrijdag is een einde gekomen aan zijn leven en onze ontmoetingen. Toch weet ik zeker dat hij door zijn toegankelijkheid geliefd is bij heel veel mensen. Ik vond dat hij beter omging met zijn handicap (de oogafwijking die ons verbond) dan ikzelf die veel meer ambitie aan de dag legde.

Pieter vertelde mij later weleens (zonder Willeke tekort te doen) dat hij weleens jaloers was op mij omdat ik toen een vriendin had en hij alleen woonde. Later is Pieter getrouwd en ik ben in 1998 op mezelf gaan wonen. En later kwam Pieter erachter dat aan samenwonen en getrouwd zijn ook een prijskaartje hing en hij zo nu en dan jaloers was op mij omdat ik alleen woonde.

Rust zacht beste kerel. Hier zijn al heel wat traantjes gevloeid om jou.

